

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 74Ek/120/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117247920
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kostúr
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6117247920.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: Coin Collectors s.r.o., so sídlom Novot' 157, 029 55 Novot', IČO: 50 710 915 v konaní zast.: Advokátska kancelária JUDr. Peter Bartoš, s.r.o., so sídlom Martina Granca 3, 841 02 Bratislava - mestská časť Dúbravka, IČO: 52 262 821 proti povinnému: H. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. hrdlo XXX/XX, XXX XX O. - mestská časť Y., štátny občan SR, o vymozenie peňažnej pohľadávky vo výške XXX,XX Eur s príslušenstvom a trov exekúcie, o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 74Ek/120/2017 zo dňa 17. apríla 2020, takto

rozhodol:

Súd sťažnosť povinného **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

1. Dňa 17.4.2020 vydal Okresný súd Banská Bystrica konajúc vyšším súdnym úradníkom uznesenie pod sp. zn. 74Ek/120/2017, ktorým vyhovel námietkam oprávneného voči upovedomeniu o zastavení exekúcie a súčasne zrušil upovedomenie o zastavení exekúcie voči povinnému v celom rozsahu.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 61n ods. 1 písm. g), ods. 4 zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 166a ods. 1 písm. a), § 166c ods. 1 písm. d) zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoKR“) a nálezom Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 63/2019 zo dňa 19.11.2019. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že po oboznámení sa s upovedomením o zastavení exekúcie voči povinnému, s námietkami oprávneného a prílohami zistil, že súdny exekútor vydal dňa 05.06.2018 Upovedomenie o zastavení exekúcie, nakoľko uznesením Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 37OdK/176/2018 zo dňa 18.05.2018 bol na majetok povinného vyhlásený konkurz, a teda v súlade s ust. § 167f ods. 2 ZoKR, ak bol vyhlásený konkurz, ide o dôvod, aby sa bez zbytočného dokladu rozhodlo o zastavení konania, v ktorom sa vymáha pohľadávka, ktorá môže byť uspokojená iba v konkurze alebo sa považuje za nevymáhateľnú. Voči uvedenému upovedomeniu o zastavení exekúcie podal oprávnený námietky, v ktorých uviedol, že predmetom exekúcie je pohľadávka zo zodpovednosti za škodu spôsobenú úmyselným konaním, ktorá pohľadávka je v súlade s ust. § 166c ZoKR oddĺžením nedotknutou pohľadávkou. Ďalej uviedol, že nedotknutými pohľadávkami v konkurze sú pohľadávky, ktorých sa oddĺženie netýka a sú zachované v celom rozsahu, pričom je právne irelevantné, či si veriteľ v konkurze pohľadávku prihlási. Zároveň uviedol, že vzhľadom na funkciu týchto pohľadávok zákon zachováva ich vymáhateľnosť v celom rozsahu počas oddĺžovacieho konania ako aj po skončení. Pričom medzi nedotknuté pohľadávky zaraďuje zákon aj pohľadávky zo zodpovednosti za škodu spôsobenú dlžníkom na zdraví alebo za akúkoľvek inú škodu spôsobenú dlžníkom úmyselným konaním vrátane príslušenstva pohľadávky. Z uvedeného preto vyvodil, že aj napriek tomu, že uznesením Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 37OdK/176/2018 zo dňa 18.05.2018 bol vyhlásený konkurz na majetok povinného, oprávnený si v exekučnom konaní uplatnil pohľadávku, ktorá je oddĺžením nedotknutá (§ 166c ods. 1 písm. d) ZoKR). Pričom oddĺžením bol povinný zbavený len takých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze. Súčasne však zákonodarca v ust. § 166c ods. 1

ZoKR určil pohľadávky, ktoré sú oddĺžením nedotknuté, t.j. také, na ktoré oddĺženie dlžníka nemá žiadny vplyv a sú z konkurzu vylúčené. Voči takýmto pohľadávkam, keďže konkurzu nepodliehajú, je preto možné viesť exekúciu. Súd konajúc vyšším súdnym úradníkom v súvislosti s posúdením úmyselnosti konania povinného na doplnenie uviedol, že pohľadávka priznaná oprávnenému exekučným titulom voči povinnému bola uplatnená podľa § 135a ods. 5 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník. Pričom v odôvodnení rozhodcovského rozsudku (predloženého exekučného titulu) rozhodcovský súd uviedol, že povinný ako konateľ spoločnosti spôsobil škodu úmyselným (zavineným) konaním, a preto exekučný súd je týmto právnym názorom viazaný a nemôže o tejto otázke už rozhodnúť inak, dokonca rozdielne, ako už bolo o nej rozhodnuté v exekučnom titule. Zároveň uviedol, že exekučný súd musí rešpektovať právoplatný a vykonateľný nespotrebitel'ský rozhodcovský rozsudok, pričom v opačnom prípade by došlo k neprijateľnému prekročeniu právomoci exekučného súdu. Tiež uviedol, že náhrada škody voči fyzickej osobe štatutára spoločnosti dlžníka podľa § 135a ods. 5 a § 194 ods. 9 Obchodného zákonníka je vždy škoda, ktorá bola spôsobená úmyselným konaním štatutára spoločnosti dlžníka. Pričom všetky rozhodnutia štatutára spoločnosti dlžníka tento vykonal úmyselne. Pokiaľ tieto rozhodnutia viedli k úpadku spoločnosti a z toho dôvodu k vzniku nedobytných pohľadávok veriteľov spoločnosti, vznikla veriteľovi úmyselná škoda. V súlade s uvedeným dal ešte do pozornosti nálezu Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 63/2019 zo dňa 19.11.2019. A vzhľadom na uvedené skutočnosti, považoval súd námietky oprávneného proti upovedomeniu o zastavení exekúcie voči povinnému za dôvodné, a preto v zmysle § 61n ods. 4 Exekučného poriadku námietkam oprávneného vyhovel a zároveň upovedomenie o zastavení exekúcie v celom rozsahu zrušil.

3. Proti tomuto uzneseniu podal povinný sťažnosť a požiadal o prehodnotenie stanoviska a napadnutého uznesenia.

4. Svoju sťažnosť odôvodnil tým, že do osobného bankrotu sa nedostal úmyselne niekoho poškodiť, ale dostal sa do špirály insolventnosti a prišiel o všetko, o byt, zariadenie, auto - o všetko a stal sa z neho bezdomovec. Zároveň vylúčil, že chcel niekoho úmyselne oklamať, pričom posledné roky mu pohľadávky platila jeho matka, avšak bankrot nedokázali odvrátiť. Ďalej opisuje priebeh osobného bankrotu, kde dostal povinný ako správcu „pána špeciálneho syna“, ktorý ho už pri svojom prvom stretnutí podľa tvrdení povinného napádal, lebo zistil, že je naozaj insolventný a súčasne zistil, že jeho matka, keďže mu platila faktúry a náklady na živobytie, tak je solventná. Súčasne povinný uviedol, že od neho konkurzný správca požadoval zaplatiť sumu 5.000,- Eur ako kompenzáciu za to, že dá povinnému dobré hodnotenie. Ak mu však túto sumu povinný nezaplatí, tak mu dá také hodnotenie, že oddĺžením neprejde. Ďalej povinný naznačil, že o tejto požiadavke správcu vedel aj jeho zákonný sudca JUDr. Sklenka, ktorý ale zo svojej pozície nič nespravil. A na záver zopakoval, že je bezdomovec, ktorý býva a pracuje u svojej matky, pričom ho mrzí, že sa dostal do špirály insolventnosti, no svoj úmysel vylučuje. A preto podľa jeho názoru sa tvrdenie oprávneného nezakladá na pravde.

5. K sťažnosti povinného sa rozsiahlym podaním doručeným súdu dňa 22.06.2020 vyjadril aj oprávnený prostredníctvom právneho zástupcu, ktorý uviedol, že sa plne stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia, ktoré považuje za správne a zákonné plne v súlade s výkladom zákona č. 7/2005 Z.z. Tiež je podľa oprávneného v súlade s právnym názorom Ústavného súdu SR vyjadreným v obdobnej veci, v náleze sp. zn. I. ÚS 63/2019-59 zo dňa 19.11.2019, podľa ktorého pohľadávka oprávneného je náhrada škody, ktorú povinný spôsobil svojim úmyselným konaním, a takáto pohľadávka je podľa § 166c ods. 1 písm. d) zákona č. 7/2005 Z.z. pohľadávkou nedotknutou, pričom je ju možné naďalej voči povinnému uplatňovať počas aj po skončení jeho konkurzného konania. K samotnej sťažnosti povinného oprávnený uviedol, že ju považuje za nedôvodnú, pričom k napadnutému uzneseniu povinný neuviedol žiadne relevantné fakty ani žiadne nové dôkazy. Zároveň argumenty uvedené v sťažnosti nemajú voči exekučnej pohľadávkou oprávneného žiaden súvis. K obsahu podanej sťažnosti uviedol, že povinný síce tvrdí, že je nemajetný bezdomovec, ktorý ale býva u svojej solventnej matky - podnikateľky, ktorá za neho uhrádza jeho životné náklady a tiež jeho záväzky. Dokonca začal pokračovať v štúdiu na vysokej škole, a je preto podľa oprávneného zrejme, že povinný sa nenachádza v akútnej zlej sociálnej situácii. Zároveň povinný vo svojej sťažnosti nič neuviedol k tomu, prečo sa v súčasnej situácii nachádza. Súčasne v sťažnosti povinného chýbajú akékoľvek dôvody, resp. akákoľvek poľahčujúca okolnosť, ktorá mala predchádzať úpadku - insolvencii povinného. A preto oprávnený zopakoval, že tvrdenia povinného uvádzané v podanej sťažnosti sa netýkajú exekučného konania oprávneného a ani sa nijako nedotýkajú jeho pohľadávky, nakoľko exekvovaná pohľadávka oprávneného bola pritom vždy

pohľadávkou nedotknutou podľa § 166c ods. 1 písm. d) zákona č. 7/2005 Z.z. a konkurzné konanie povinného sa jej nijako nedotýkalo.

6. Na záver svojho podania oprávnený poukázal na ďalšie rozhodnutia súdov (uznesenia Okresného súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 7Ek/1308/2018 zo dňa 16.01.2019 a 7Ek/1308/2018 zo dňa 21.03.2019, ako aj rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 398/2019-16 zo dňa 17.12.2019 a IV. ÚS 22/2020-67 zo dňa 13.05.2020). Na základe týchto skutočností oprávnený navrhol, aby súd sťažnosť povinného zamietol.

7. Podľa §-u 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

8. Podľa §-u 200 prvej vety Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

9. Podľa §-u 239 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

10. Podľa §-u 248 CSP, o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

11. Podľa §-u 249 CSP, súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

12. Podľa §-u 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

13. Preskúmaním podanej sťažnosti povinného súd zistil, že táto bola podaná na pošte dňa 06.05.2020 a smeruje voči rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka. Keďže sťažnosťou napadnuté uznesenie bolo povinnému doručené dňa 04.05.2020, bola teda sťažnosť podaná v zákonom stanovenej lehote (§242 CSP).

14. Sudca prvej inštancie preskúmaním sťažnosti povinného, bez nariadenia pojednávania podľa § 249 CSP, a po preskúmaní napadnutého uznesenia dospel k záveru, že sťažnosť povinného nie je dôvodná, a preto ju podľa § 250 ods. 1 CSP v celom rozsahu zamietol.

15. Z obsahu spisu súd zistil, že exekučné konanie sa začalo dňa 14.11.2017, kedy bol exekučnému súdu doručený návrh na vykonanie exekúcie. Vyššia súdna úradníčka vydala na podklade exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku vydaného ad hoc rozhodcom Ing. Milošom Valachom pod sp.zn. RD/152/2017 zo dňa 16.08.2017, ktorý nadobudol vykonateľnosť dňa 23.08.2017, dňa 13.12.2017 poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi Mgr. Jánovi Kostkovi (268EX 49/2017). Dňa 05.06.2018 vydal poverený súdny exekútor Upovedomenie o zastavení exekúcie voči povinnému z dôvodu, že uznesením Okresného súdu Bratislava, sp. zn. 37OdK/176/2018 zo dňa 18.05.2018, zverejneným v Obchodnom vestníku č. 105/2018 dňa 01.06.2018 bol vyhlásený konkurz na majetok povinného. Voči predmetnému upovedomeniu o zastavení exekúcie boli v zákonnej lehote doručené poverenému súdnemu exekútorovi námietky oprávneného, ktoré spolu s doručenkami postúpil súdu. Následne vyšší súdny úradník vydal sťažnosťou napadnuté uznesenie.

16. Podľa §-u 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietla sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom uznesení.

17. Napriek zneniu citovaného ustanovenia § 202 ods. 2 Exekučného poriadku súd k veci uvádza, že vyšší súdny úradník správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil i správny právny záver a svoje rozhodnutie správne a v zmysle zákona odôvodnil. Sudca sa preto v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia. Práve pre správnosť a i objektívnu argumentačnú presvedčivosť dôvodov uvedených v napadnutom uznesení (objektívnu z pohľadu schopnosti presvedčiť každého s výnimkou niekoho majúceho nespochybniteľný záujem na inom výsledku konania) by z

titulu aplikácie ust. § 250 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 202 ods. 2 Exekučného poriadku nebolo potrebné odôvodňovať uznesenie, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka. Avšak k zvýrazneniu vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia vo väzbe k dôvodom sťažnosti povinného súd považuje za potrebné nad rámec ustanovenia § 202 ods. 2 Exekučného poriadku doplniť ešte nasledovné.

18. Povinný vo svojej sťažnosti v podstate rozporuje právne posúdenie charakteru pohľadávky, ktorá sa vymáha v predmetnej exekúcii. Sudca sa jednoznačne stotožňuje s právnym posúdením veci vyšším súdnym úradníkom v napadnutom uznesení kde skonštatoval, že pohľadávka priznaná oprávnenému exekučným titulom voči povinnému bola uplatnená podľa § 135a ods. 5 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník. Pričom v odôvodnení rozhodcovského rozsudku (predloženého exekučného titulu) rozhodcovský súd uviedol, že povinný ako konateľ spoločnosti spôsobil škodu úmyselným (zavineným) konaním, a preto exekučný súd je týmto právnym názorom viazaný a nemôže o tejto otázke už rozhodnúť inak, dokonca rozdielne, ako už bolo o nej rozhodnuté v exekučnom titule. Vyšší súdny úradník tiež uviedol, že náhrada škody voči fyzickej osobe štatutára spoločnosti dlžníka podľa § 135a ods. 5 a § 194 ods. 9 Obchodného zákonníka je vždy škoda, ktorá bola spôsobená úmyselným konaním štatutára spoločnosti dlžníka. Pričom všetky rozhodnutia štatutára spoločnosti dlžníka tento vykonal úmyselne. Pokiaľ tieto rozhodnutia viedli k úpadku spoločnosti a z toho dôvodu k vzniku nedobytných pohľadávok veriteľov spoločnosti, vznikla veriteľovi úmyselná škoda. V súlade s uvedeným dal ešte do pozornosti aj nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 63/2019 zo dňa 19.11.2019. Na základe vyššie uvedeného právneho posúdenia charakteru pohľadávky oprávneného možno bez akýchkoľvek pochybností skonštatovať, že sa jedná o pohľadávku podľa § 166c ods. 1 písm. d) ZoKR (t.j. konkurzom nedotknutú pohľadávku), na ktorú sa režim podľa ust. § 167f ods. 2 ZoKR nevzťahuje.

19. V súvislosti ostatnými námietkami povinného uvedeným v sťažnosti konajúci sudca poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005, v zmysle ktorého odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Rovnako ustálená judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

20. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a citované ustanovenia právnych predpisov, súd sťažnosť povinného podľa § 250 ods. 1 CSP ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolenie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).